

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutiones Morales

In Quibus Vnivers[a]e Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1602

34. De diebus festis azymorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14077

derent, quia non erat ad cibum aptum; nec elixum, quia remoraretur eos. Obijcies illud ex Deuteronomio: *Immolabis Phasē vespere ad solis occasum, quando egressus es de Aegypto, & coques & comedes.* Respondeo, verbum Hebraicum, quod Latinus interpretis reddidit, *coques*, esse ambiguum & anceps, & significare vtrumque, coquere scilicet & assare. Vnde, *coques*, eo in loco, idem est quod *assabis*.

Caput cum pedibus eius, & intestinis vorabitur. Pendente hæc verba ex proximè præcedentibus, *Non comedetis ex eo crūdum quid, nec cōctum aqua, sed assum tantum igni* (& sequitur) *caput cum pedibus eius & intestinis vorabitur*, significat: Nec pedes, nec caput abscondatis, vt fieri solet, nec aliter hæc ad escam paratis: sed similiter ossa igne comburentis. Educebantur verò intestina, laudantur, & abluta ipsi agno imponebantur, vt flammis torrerentur, & cum reliquo corpore ederentur.

Nec remanebit ex eo quicquam vsque mane. Si quid residuum fuerit, igne comburentis. Id est ossa & nervos igne statim consumite, ne quid superfit in diem sequentem. Quod si quippiam aliqua de causa superfuert, sine mora die proximè sequenti comburite. Noluit Deus, vt ex agno, qui fuerat ipsi consecratus, quicquam remaneret, ne vel ab hominibus conculcicaretur, vel ab immundis animantibus deuoraretur, foedaretur.

Sequitur: Sic autem comedetis illud: Renes vestros accingetis, & calcamenta habebitis in pedibus, tenentes baculos in manibus, & comedetis festinantes; Est enim Phasē, id est, Transitus Domini. Singula mirè profecto ad denotandam festinationem valent. Nimirum, iter facturus quispiam, præcingit renes, aptat pedibus calceos, & baculum in manibus sumit. Communis est omnium sententia, stantes comedere agnum Hebræos consueuisse, sed id, nec in Hebræo, nec in Græco, nec in Latino textu habetur. Videtur esse desumptum ex illis verbis: *Tenentes baculos in manibus, & comedetis festinantes.*

Caput XXXIV.

De diebus festis Azymorum.

Leuitic. 23. scriptum est: *Hæ sunt ergo ferie Domini sancte, quas celebrare debetis temporibus suis. Mense primo quartadecima die mensis ad vespertam Phasē Domini est, & quintadecima die mensis huius solemnitas azymorum Domini est.*

Hæc ibi, & eadem prorsus, & eodem modo habentur in capite 19. & 28. libri Numeror. & 16. cap. Deuteronomij. Quare decimaquarta dies erat profana, non sacra; aut decimaquinta dies erat festa & sacra. In decimaquarta ad vespertam macabatur typicus agnus, & edebatur, die verò decimaquinta solemnitas azymorum colebatur. Immolatio agni Paschalis decimaquarta die fiebat, vt in memoriam reuocaretur transitus Angeli percutientis primogenitos Aegyptiorum, & domos Hebræorum intactas relinquentis, quod earum postes agni sanguine illite essent. Celebritas azymorum

agebatur in recordationem septem dierum, in quibus post immolationem & esum agni, panes azymos Hebræi comederunt. Et ideo in eodem Leuitici cap. 23. legimus: *Septem diebus azyma comedetis: dies primus erit vobis celeberrimus, sanctissimæ. Omne opus seruile non facietis in eo; sed offeretis sacrificium in igne Domini septem diebus. Dies autem septimus erit celebrior, & sanctior, nulliusque seruile opus facietis in eo.* Erant igitur dies azymorum septem, si computentur à primo die festo, qui celebrabatur decimaquinta luna, vsque ad lunam vigesimamprimam. Erant verò octo, si supputentur ij. à luna decimaquarta, in qua macabatur typicus agnus, & edebatur cum panibus azymis. Ex septem igitur diebus azymorum, primus erat solemnitas & festus, in quo abstinebatur ab omni opere seruili, exceptis his, quæ ad vescendum pertinent, vt exprimitur Exod. 12. *Dies prima erit sancta atque solemnitas, & septima dies eadem festiuitate venerabilis.* Ergo nefas erat in ea die seruile opus facitare, ijs operibus exceptis, quæ ad vescendum spectant, qualia sunt, ignem accendere, & cibos coquere, vel alia ratione & modo parare.

Quod igitur scriptum est *Leuit. 23. Dies septimus erit celebrior, & sanctior*, non intelligitur, si cum primo comparetur, sed cum reliquis quinque inter primum & vltimum interiectis: illi namque dies celebres quidem erant & solemnes ob sacrificia, quæ offerebantur in singulis, sed profani erant, non sacri. Fiebant porro sacrificia, iuxta legis præscriptum, Numeror. 28. Sed secundus dies hoc habebat peculiare, quod legimus *Leuit. 23. Altero die Sabbati*, id est, die azymorum secundo (nam primus quia festus erat & sacer, Sabbatum vocabatur) deferrebant Hebræi ad Sacerdotem manipulos spicarum, primitias messis, Sacerdosque vnum eorum coram Domino in altum attollebat, vt ipsi Deo, cui offerebantur, essent grati & accepti. Et eodem die cadebatur agnus anniculus, immaculatus in holocaustum, & offerebatur simila, & vinum, vt eiusmodi munus, sacrificium, & victimam ornaret.

Caput XXXV.

De Iudæorum pentecoste.

Leuitic. 23. legimus: *Numerabitis ergo ab altero die Sabbati, in quo obtulistis manipulum primitiarum, septem hebdomadas plenas vsque ad alteram diem expirationis hebdomadæ septimæ, id est, quinquaginta dies: & sic offeretis sacrificium nouum Domino. In veneratione erat dies hic quinquagesimus, in recordatione videlicet legis diuinitus datæ quinquagesimo die ab egressu ex Aegypto: nam eo die legem accepisse Hebræos, ex Scripturis colligitur. Exod. 19. scriptum est: *Mense tertio egressus Israel de terra Aegypti. In die hac, id est, in die similiter tertio ipsius mensis tertij, venerunt in solitudinem Sinai, quoniam si sumamus quindecim dies ex primo mense, qui numerabantur à decimo sexto die eius mensis, & ex secundo mense viginti nouem cum tribus diebus tertij mensis, sunt quadraginta septem dies; quibus si addan-**